

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA • XIV. ÉVFOLYAM 2. SZÁM • 2006. DECEMBER • SZERKESZTI VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Karácsonyi kötelesség • Karácsony • „... Nem vala nékik helyök...” • Ha jobbá lehetél • Csodát láttak templomaink – Teli templomok csodája • Gyermekszínezők • Szüreti felvonulás • Ósi ir áldás • Láthatók és láthatatlanok • „Radostyán 1762-es évi harangtornyáért” alapítvány hírei • Gyermekszáj • Konfirmáció 2006. • Márai Sándor: Mennyből az angyal • Hirdetések

ÁLDOTT KARÁCSONY!



Gárdonyi Géza: Fel nagy örömré!

Fel nagy örömré! ma született,
Aki után a föld epedett.
Mária karján égi a fény,
Isteni Kisded Szűznek ólén.
Egyszerű pásztor, jöjj közelebb,
Nézd csak örömmel Istenedet.

Nem ragyogó fény közt nyugoszik,
Bársonyos ág nyícs neki itt.
Csak ez a szalma, koldusi hely,
Rá melegeg a marha lehel.
Egyszerű pásztor, térdeden állj!
Mert ez az égi s földi király.

Glória zeng Betlehem mezején,
Éjet elúzi mennyei fény;
Angyali rendek hirdetik őt,
Az egyedül szent Üdvözítőt.
Egyszerű pásztor, arca borulj,
Lélekgben éledj és megújulj!

Karácsonyi kötelesség 2006-ban is

Itt a karácsony és a nagy üzenet az, hogy „a karácsony kötelez”. Isten színe előtt, az ünnep érdekében kötelez. Mert nagyon nem elég az, ha csak a népszokásokat tartjuk meg. Ilyen meglepő népszokás, hogy halomra vágjuk a szegény fenyőfákat, pedig azok semmiről sem tehetnek. De legalább tudnák, kik a fákat vagdalják, hogy a fenyőfa jelkép: az örökzöld az örökkévalóság jelképe! A fenyőfa szenvedésében is az Örök Életről beszél. Örök dimenziókról: Isten dicsőségéről és az emberek közötti jóakaratról.

Népszokás az is, hogy keressük az ajándékokat. Loholunk, tipródunk, találunk, fizetünk, majd csomagolunk, dugdosunk, aggódunk. De legalább tudnák, kik az ajándékok után pénztárcás szorongással futkosnak, hogy az ajándékozás szellemi gyökere Isten csodálatos gesztusában gyökerezik, mert Krisztusban a Mindenség Ura, a mennyei Atya ajándékozott meg minket sok-sok ajándékkal. Minden egyes ajándék mögött az ajándékozó mennyei gesztus rejteződik.

Népszokás az is, hogy pótoljuk a tavalyi karácsonyfadíszeket, csillagszórókat veszünk, vagy villanyfűzért, mert szépségre és fényre vágyunk. Az esztendőnek különösen abban az időszakában van nagy jelentősége a fénynek, amikor a legrövidebbek a napok, s még e rövidségben is bujkál előlünk a napsugár, és a leghosszabbak az éjszakák, s komorságukat sokszor még a csillagtalanság is fokozza. Díszek, gyertyák, csillagszórók kellenek. De legalább tudnák, kik ezeket szorgosan aggatják az örökkévalóságot hirdető fára, hogy mindez túlmutat a hétköznapi szürke valóságán, túlmutat még a földi lét keretein is, az örök szépség és az örök világosság felé.

Nem kell félreérteni, szükségesek a népszokások! Vagyis szükséges előkészíteni a karácsonyt, de ez még nagyon kevés!...

Minket a karácsony kötelez: a mennyei szeretet elfogadására, továbbadására. Kell, mint a fény, a kenyér, a víz, a levegő, a napfény. S még sok minden. Mindennapi kenyér, s benne minden. De mindennapi lelki kenyér is kell.

A többi csak kellék, mint színházban. Kell a kellék, az öltözék, de a legfontosabb a színdarab! Kellékek és ruhák nélkül lehetséges a színdarab, de színdarab nélkül felesleges limlommá lesznek a kellékek. A karácsony lényege nélkül itt maradnak a kellékek, értelem nélkül. Minden neurózis gyökere az értelemnélküliség. Ez a karácsonyi neurózis szomorú titka. A fényben élesebb a sötét árnyék kontúrja.

Ribár János evangélikus esperes

(Az Orosházi Harangszó evangélikus újság 2006./4. számából)



KARÁCSONY

Láb, lélek és testipró útra kényszerítette egy félőrült császári parancs az alattvalóit: a római birodalom népeinek az összeírására. Így kényszerült a beteljesedés sziklás, rögös útjára József is Máriával, és annak asszony terhével, a méhében, magzatával, Jézussal. Akkor még tehernek is érezhette magzatát a kietlen hosszú gyalogúton Mária, de azóta tudjuk, hogy az asszonyi más állapot nem teher, hanem áldás. Mert hozzá szólt az ígélet: "Áldott vagy te az asszonyok között." Miért lehetett teher akkor és ott Máriának az összeírásra igyekeztében a magzata? Azért, mert három tartományon keresztül viselte azt, több heten keresztül az állapota kilencedik hónapjában, amikor északról délre megtette gyalog, minden bizonnyal többnyire mezítlábasan a ma 145 kilométernyi utat. Ezt ma meg sem érthetjük a modern személy-



szállítási eszközök korában, hiszen sokszor egyetlen kilométert sem gyalogolunk... csak ha nagyon muszáj! Ésők ott, sivatagi, hegyi ösvényeken, talpsebző éles köveken, tűző napon vagy farkasüvöltő éjeken, nehezen, élelmet vagy vizet ritkán találva rótták az utat, mert a beteljesedés parancsának tettek eleget, melyet ugyan a császár összeírásnak nevezett parancsban, de mely valójában az emberiség legnagyobb kegyelmi tettévé nemesült: Isten a földre jött közénk. Nem csak a mostani decemberekben van hosszasan sötét, hanem akkor is az volt. És Isten fénye felragyogott, és felragyog a legrútább bűnnel telt éjszakákban is, amikor Jézus az adventi igazságvágyakozás beteljesítőjeként megszületett vagy éppen az őt nem ismerő számára ma megszületik. Bár a híradásban benne áll, hogy a földi sötétség nem fogadta be Őt, Máriának még a vendégfogadó házban sem hagyott helyet, de a reménykedő szívnek mégiscsak

elhozta az égi fényt a karácsony, mely örök bizonyítéka a gonosz legyőzésének, Isten világra jövetelének... „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy egyszerűlt Fiát, a mi urunk Jézus Krisztust adta érte!” érettünk, hogy ha hinni tudunk Őbenne ne a sötétség kétségbeesett gyermekei, hanem a világosság el nem vesző, örökéletet élő gyermekei lehessünk. Ez a karácsony élő és igaz üzenete és titka. Isten emberré vált, aki lehozta az égi világosságot a téli sötét, ködös hónapokat élő emberi földre. Ezért tette meg a galileai Názáretől a samáriai sivatagokon keresztül a 145 kilométeres utat a szent pár gyalogosan vánszorogva, vonszolva egymást egészen a júdeai Bethlehémig, ahol Isten fénye a jászolbólcsöben a földre szállt. És ezért teszi meg ma is feléd, felénk, a mi földünk a Kárpát-medence felé is az utat, hogy lehessen áldott és boldog karácsonyunk!

**Ez volt, és ez ma is
A karácsony!
A világ szívének
Leghatalmasabb dobbanása;
Mint decemberben
A magyar Kerecsen sólyom
Fényre, égre röppenése,
És a mennyei fény
Földre születése
S a sötét, bűnös világ
Örökös megáldása!**

György Horváth László

„...Nem vala nékik helyök...”

Van-e helye ma Jézus Krisztusnak szekularizálódott (elvilágiasodott) és globalizálódó (az egyéni színeket eltüntetve egységesülő) világunkban? Nincs, mivel most is szomorúan állapíthatjuk meg az evangélistával, hogy nincs helye a földre hajló isteni szeretetnek az emberek többségének a szívében, mert „az emberek bezárták szívüket, a Szeretet hiába könyörög, nem talál rajta rést... mert Betlehem bezárkózott, szíve kővé keményedett a félelemtől...” (Rónay György: Betlehem). Valóban a félelem keményíti meg a szíveket, zárja be a lelkeket, nem csak a másik ember, hanem Jézus Krisztus előtt is. Azoknál is, akik hazudnak, csálnak, lopnak és üttetnek s azoknál is, akiket becsapnak, akiket kihasználhatnak, meglophatnak és ütnek. Az előbbieket önmaguktól félnék, az utóbbiak a félelmet keltőktől félnék. Azaz attól a nagy ürességtől, amely már nem tart fenn sem emberséget, sem szolidaritást, sem nemzetet, s így bármely pillanatban összeomolhat minden, maga alá temetve a jövőt. Mi a megoldás? „egy betlehemi megalázott ember teremtett új világot, megteremtette az Igéből, a szeretet szent semmijéből...” (Gyulai Pál: Az evangélium elé). Igen, újból és újból a mindörökké: Isten igéje! Ezért nagy felelőssége az egyháznak ma is, hogy tisztán és hitelesen hirdesse Isten igéjét, aki Jézus Krisztusban testté lett. Minden nehézségünk ellenére, amit a jelenlegi egyházellenes kormányzat és nagyjából elvilágiasodott társadalom előidéz, fel kell ismerni a diagnózist: „milliók ássák újra sírját, milliók újra a Sátánt hívják a Föld óriási tüzeiből, a mindent alakító éjből” (ugyanott). Ezekkel a sátáni erővel ma is csak Jézus Krisztussal, az ige minden szószéken érthetően szóló hirdetésével vehetjük fel a küzdelmet. Szomorúan kell megállapítanunk, hogy azt a kevés alkalmat, melyet nagy nyilvánosság előtti igehirdetésre ad nekünk az Isten, nem mindig töltjük meg bátor igei tartalommal. Nem vesszük észre, az olyan mondva csinált kérdésekkel, hogy milyenek kell lennie az egyháznak a XXI. Században, vagy mi legyen az egyház üzenete a modern emberhez? Stb. Hogy az örök evangélium létét kérdőjelezzük meg és ezzel zárják be vendégfogadó-szívük ajtaját Jézus Krisztus előtt. A mostani adventi és karácsonyi buzdításunk ma sem lehet más, mint „Ó, Sion ébredj, töltsd be küldetésed, Mondd a világnak: hajnalod közel!... Hirdesd: a Szabadító elközelgett!”

Egy Prédikátor (A Lelkészegyesület 2006./4. számából)

Várady Zsolt:

Ha jobbá lehettél

Tévedések, bűnök és hibák,
Pillanatok elsuhanása,
Alkalmak örök elmúlása,
Észnek, értelemnek és rendnek
Kusza nagy megháborodása.
Számadás jön: mit s miért tettél?
Múltból okulva előre nézz,
Vigasztalhatatlan ne bánkódj!
S boldog légy, ha jobbá lehettél.



CSODÁT LÁTTAK TEMPLOMAINK

Csodát láttak református templomaink. November 6. és 10. között öt református templom látott olyasmit, amit rég nem: az egész templomot megtöltő népes gyülekezetet, istentiszteleti közösséget. Szerény kísérletnek indult: közös evangelizációs hétnek, minden este más helyszínnel, a híveket szállító busszal (a második naptól már buszokkal, mert egy kevésnek bizonyult), igei szolgálattal, szeretetdéliséggel. Életjelt akartunk adni magunkról, hogy még vagyunk, még létezők, még nem kell leírni bennünket, s láss csodát: étellel teltek meg templomaink. Alacska, Varbó, Radostyán, Sajókápolna és Sajószentpéter-Nagytemplom voltak tanúi és helyszínei ennek a rendkívüli történetnek, de a parasznyai, kondói, sajlászlófalvi és sajószentpéter-bányai gyülekezet tagjai is részesei voltak. A helybeli lelkészek is meghatódtak (meghatódtunk), hogy nem kell azszal vigasztalni magunkat, hogy nem a mennyiség, hanem a minőség a fontos, meg hogy ha már ezzel vagy hárman összegyűlnek Jézus nevében, ő ott van közöttük.

Az evangelizációs szolgálatot minden este Mátyás Sándor Nyékládháza, Mezőnyék és Mályi lelképásztora végezte a tékozló fiú kiapadhatatlan gazdagságú jézusi példázata alapján. Isten szeretetének evangéliuma volt hát a középpontban, és ez így is van rendjén.

De külön öröm, hogy sikerült megszabadulni beidegzett református egyoldalúságainktól: a „nekrofil didaktikától”, hogy a gyülekezet ott van, de nem vesz részt az istentiszteleten, csak engedelmesen magába fogadja a tanítást (s épp ezért marad meg a „szent együgyűség” állapotában). Itt ugyanis bizonyágtételek hangzottak el fiatalabb és idősebb református testvéreinktől, egyháztagoktól, versben és prózában, személyesebb hangvétellel és tanító jelleggel egyaránt. Eleinte volt bennünk félelem, lesz-e elegendő bátor bizonyágtévő, a végén pedig már a bőség zavarával küzdöttünk (vagy, amit vissza kellett fogni, idő hiányában, nem vicc!). Imaközösségben való részvételre is buzdítottunk az istentiszteleten, nem hiába.

Szeretevendégséggel zárultak az alkalmak: együtt voltunk szeretetben, sok finom sütemény társaságában. Éreztük, hogy egymáshoz tartozunk. (Megszámolta már valaki, hogy Pál apostol leveleiben hányszor szerepel a kölcsönös névmás? „Egymás terhért hordozzátok, egymást vigasztaljátok, egymást alázatosan különbnek tartásotk magatoknál, egymásnak bocsássatok meg, etc.”) Ezt éltük át, reméljük, folytatása következik. SOLI DEO GLORIA.

Király Gábor sajkókápolnai lelképásztor

TELI TEMPLOMOK CSODÁJA

November 6. és 10-e között a találkozás különös élményében volt részük a pitypalatly-völgyi, alacscai és sajószentpéteri református híveknek. Estéről estére egymás templomaiban közös istentiszteleteken találkozhattak. Ezekre az alkalmakra zsúfolásig megtelt különjáratú autóbusszokkal, személyautókkal, az éppen házigazdák pedig gyalog igyekeztek, hogy 5 órakor, a harangszó végeztével mindenki, aki akart ott legyen. Megteltek a templompadok, zengett az ajkakon a dicséret, és szomjazó lelkek szárai elégítették meg Isten igéjével. Az istentiszteleti együttléte szeretetvendégségben folytatódott, ahol rég nem látott rokonok, ismerősök válhattak szót egymással az élet dolgairól. Mindez süteményfinomságokkal gazdagon terített asztalok mellett, amiket a napok óta odaadóan szorgoskodó asszonykezek sok szeretettel varázsoltak élénk. Ezen a lelkeket meggazdagító estéken rácsodálkozhattunk egymás templomaira, a fakazettás református templomokra, melyeket kívülről szinte naponta, de belülről igen ritkán látunk. Láttuk a feltárt árpádkori részletekkel gazdagodott, némaságukban is sokat mesélő alacscai "ékszerdobozt", a márványpadlós, teljesen új padozatú varbói szent hajlékot, a radostyániak "Sion hegyén" épült ódon csodát a páratlan, 1762-ből származó, hatszög alapú fa haranglábbal, a sajkókápolnaiak metamorfózison átment, fényárban úszó barokk büszkeségét, vagy utolsó este jó Léva nyk sajkópéteri "öreg" templomát. Felgyorsult, idegesen kapkodó világunkban jó volt egymással, de mindenekelőtt Istennel találkozni. Erőt adott a találkozás, s hisszük, megújított.

Várady Zsolt radostyáni lelképásztor

GYERMEKEK, SZÍNEZZÉTEK KI!

A szent család: Jézus Krisztus Máriával és Józseffel





A napkeleti bölcsek hódolása az Üdvözítő előtt



EZ IS VÉLÜNK TÖRTÉNT

Megjelent az Észak-Magyarország 2006. november 3-i számában.

Lovas kocsikkal érkeztek az óvodások

■ Mindenki rohan, szőlősgazda is alig van már, aki hősies kitartással dacoljon a földdel, a seregélyekkel.

Sajólászlófalva, Radostyán, Sajókápolna (ÉM) – Örömmel számolhatok be a sa-jólászlófalvi óvodások több fa-lut érintő lovas kocsis szüreti felvonulásáról – értesültünk Várady Zsolttól, Radostyán környéki informátorunktól.

A sa-jólászlófalvi Kuckó Óvoda nagycsoportosai október 13-án két lovas kocsin érkeztek Radostyánba és Sajókápolnára, miután már három sa-jólászlófalvi előadás-tól voltak. A kis csapat népviseletbe öltözve, nagy lelkesedéssel jött szőlőfűrtőkkel ékesített kocsikon, hogy a szüreti mondókákat, népdalokat előadhassák azoknak, akik a mai rohanó világban még meg tudnak állni egy-két



Sajólászlófalvi óvodások

(Fotó: Várady Zsolt)

percre, hogy ilyesmiben gyönyörködjenek. Szomorúan kellett megállapítani, hogy ezek igencsak kevesen vannak. Hiszen a világ már nem az, ami tegnap volt. Mindenki rohan. Szőlősgazda is alig van már, aki hősies kitartással dacoljon még és küzdjön a földdel a jó termés reményében, meg a szintén szüretelni

vágyó seregélyhaddal, s a szomszédos parlagokról átszertekedő gyommal.

Szeretettel, odaadással

Kevesen vannak már, ritkák ők is, mint a magyar ruhába öltözött, szüreti felvonulásra hetekig készülő, mégis meg nem lankadó, régi hagyományokat, népdalainkat, ősi szokásainkat megelevenítő óvodások. Hálás köszönet illeti őket, és az őket felkészítő pedagógusokat, óvodai dolgozókat, akik ma sem azért mennek be reggelente az óvodába, hogy a napi nyolc óra munkaidőt kényszerűen és kelletlenül mülássák ott el, hanem hogy szeretettel, odaadással, s ha szükséges, áldozatok vállalásával tanítsák és neveljék a rájuk bízott emberpalántákat. Áldja meg ezért az Isten mindnyájukat – jelentette ki végezetül Várady Zsolt.

Ősi ír áldás

Áldjon meg az Úr, és töltsze el
Szívedet békével és melegséggel,
Elmédet bölcsességgel,
Tekintetedet világossággal
És vidámsággal,
Füleidet mennyei muzsikával,

Ajkaidat kacagással,
Orrodát finom illattal,
Kezeidet gyengédséggel,
Karjaidat erővel,
Lépteidet lendülettel,
Lábaidat tánccal,

Égész lényedet jó egészséggel.
Így hagyja az Úr az Ó áldását
Minden időben rajtad nyugodni.
Vezessen és oltalmazzon Téged,
Örömmel töltsön el életed útján,
Bátorítson nehéz időkben.

Várady Zsolt: Láthatók és láthatatlanok

Láthatatlant látó látók,
S másokkal is megláttatók,
Kiket Isten Lelke vezet,
Törvényetek a szeretet.
Fényt sugárzón ragyogjatok
Vak szemeket megnyissatok,
Örök igét hirdessetek,
Szent magokat elvessetek

Szívekbé és életekbe,
Hogy legyen áldott aratás,
A láthatatlant meglátás,
Boldog Istent-magasztalás.
Láthatatlant látó látók,
S másokkal is megláttatók!
Éberek s őrzők legyetek,
Nyájakokat szeressétek!



GYERMEKSZÁJ

Gyermekeinktől sokszor tanulhatnánk. A következőkben óvodás gyermekek mondásait olvashatjuk. Derülhetünk vagy elgondolkozhatunk rajtuk, de mindenképpen tanulságosak, gyermeki világlátásukról tanúsodnak, hogy miképpen látják a felnőttélet dolgairól.

1., Gyülekező közben beszélgettünk a gyerekekkel, mennyire fontos az óvodába érkezés előtt reggelizni. Az ovisok sorolják ki mit evett: – kakaót kiflivel, – vajjas kenyeret parizerrel... Matyi is felkiált: – En meg tejobbit, de nem lekávrost, kakajósat!

2., Foglalkozás alatt a mesterségekről beszélgettünk. A gyerekek sorolják a szülei foglalkozását, tevékenységét – Apukám sofőr, egy nagy kocsit vezet, anyukám a boltban eladó... Mire Gergely: – Az én apukám összeadja, az anyukám meg szétválasztja a férfit és a nőt

3., Ugyanez a foglalkozás, s mire Levente is szót kap, már el van kissé fáradva. – Az én anyukám meg egész nap a kocsimában van! (merthogy ott dolgozik!)

4., Balázs hosszú betegség után jön újra az óvodába. Örömmel kérdezem tőle: Balázs, rendbe jöttél? – a gyerek szája legörbül és pityeregve felel: – Nem, motojjal!

5., Tanulgatjuk az ujjaink elnevezését: Hüvelyk ujj, mutató, középső, gyűrűs, kisujj. Pár nap gyakorlás után kérem Rebekát, sorolja föl az ujjait. Rebeka mutatja a hüvelykjét, és szégyenlősen azt mondja: Ez a ... buta ujjam.

6., Rajzolunk. Ki mit szeretne a Mikulástól kapni?! – Csomagot, édességet, mesekönyvet látok sokasodni a lapokon. Csak Matyi nem rajzol. Kérem tőle: – Matyi, miért nem rajzolsz? – Mert nem tudom, hogy kell a jóságot lerajzolni!

7., Öltözködünk, kinti levegőzés lesz. Patrik nem öltözik. Mondom neki: Patrik, vedd a cipődet! Mire Patrik: – Nem tudom, hol van, mert elment szabadságra!

8., Első túránkat tartottuk össze! A gyerekek elfáradva ballagtak hazafelé. Niki kifulladásra ért Ilike nénihez, s azt mondta: – Ilike néni, rosszul vagyok, „hányani” kell!

– Niki, hányingered van? – guggolt le mellé a dajka néni. – 5 ingerem van! (mutatja a kezével is a nyomatek kedvéért Niki.) S vidáman szaladni kezd a többiek után. (Összeállította: Torma Zsuzsa óvónő)



Radostyáni konfirmáció 2006. május 28. Janschich Katalin, Koós Laura, Király Borbála Veronika, Kós Rita, Horváth Mónika, Szőnyi Gábor kurátor, Tóth Tamás, Várady Zsolt lelképástor, Tóth Balázs, Esztergályos István, Kolcsiter Zsolt, Tóth László, Kelemen Máté, Szabó Tamás



MAGYAR SZEMMEL

Márai Sándor: Mennyből az angyal (New York, 1956.)

MENNYBŐL AZ ANGYAL -
MENJ SIETVE

Az üszkös, fagyos Budapestre.
Oda, ahol az orosz tankok
Között hallgatnak a harangok.
Ahol nem csillog a karácsony.
Nincsen aranydió a fákön,
Nincs más, csak fagy, didergés, éh-
ség.
Mondd el nekik, úgy, hogy megért-
sék.
Szólj hangosan az éjszakából:
Angyal, vigyél hírt a csodáról.

Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.
Ne beszélj nekik a világról,
Ahol most gyertyafény világol,
Meleg házakban terül asztal,
A pap ékes szóval vigasztal,
Selyempapír zizeg, ajándék,
Bölcs szó fontolgat, okos szándék.
Csillagszóró villog a fákról:
Angyal, te beszélj a csodáról.

Mondd el, mert ez világ csodája:
Egy szegény nép karácsonyfája
A Csendes Éjben égni kezdett -
És sokan vetnek most keresztet.
Földrészek népe nézi, nézi,
Egyik érti, másik nem érti.
Fejük csóválják, sok ez, soknak.
Imádkoznak vagy iszonyodnak,
Mert más lóg a fán, nem cukorkák:
Népek Krisztusa, Magyarország.

És elmegy sok ember előtte:
A Katona, ki szíven döfte,
A Farizeus, ki eladta,
Aki háromszor megtagadta.
Vele mártott kezét a tába,
Harminc ezüstpénzért kínálta
S amíg gyalázta, verte, szidta:
Testét ette és véréit itta -
Most áll és bámul a sok ember,
De szólni Hozzá senki nem mer.

Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.
Különös ez a karácsonyfa,
Ördög hozta, vagy Angyal hozta -
Kik köntösére kockát vetnek,
Nem tudják, mit is cselekesznek,
Csak orrontják, nyílnak, gyanítják
Ennek az éjszakának a titkát,
Mert ez nagyon furcsa karácsony:
A magyar nép lóg most a fákon.

És a világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja,
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérdik, hogy ez mivégre kellett.
Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?
Mért nem várta csendben a végét?
Miért, hogy meghasad az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: „Elég
volt.”

Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérdik: mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik -
Ők, akik örökségbe kapták -:
Ilyen nagy dolog a Szabadság?

Angyal, vidd meg a hírt az égből,
Mindig új élet lesz a vérből.
Találkoztak ők már néhányszor
- A költő, a számar, s a pásztor -
Az alomban, a jászol mellett,
Ha az Élet elevent ellet,
A Csodát most is ők vigyázzák,
Leheletükkel állnak strázsát,
Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
Mondd meg nekik, -

mennyből az angyal





2006. október 22-én ünnepi megemlékezés 1956. október 23-ról



2006. november 8-án a radostyáni templomban



2006. november 12-én a radostyáni hívek az újbóri úrvacsorázás után



2006. november 24-én a Soli Deo Gloria kórus próbáján

HIRDETÉSEK

Karácsonyi legátusunk Kiss Péter I. éves debreceni teológus lesz.

A szentestén és ünnep I. napjának délelőttjén a templomban lesz az istentisztelet I. nap du., II. nap de. és du. a gyülekezeti teremben.

December 22-én este fél 6-kor adventi-karácsonyi hangverseny lesz a templomban. A kazincbarcikai gimnázium 40 fős leányénekkara ad műsort.



RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református Egyházközség Lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor

H-3776 RADOSTYÁN
Kossuth L. utca 2-4. szám
Drótposta:
radostyan@gmail.com
Telefon: 48/424-570
30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
[http://www.parokia.hu/
template2.php?id=871](http://www.parokia.hu/template2.php?id=871)

Megjelenik: Igény szerint,
évente legalább egyszer
Ára: 50 Forint
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket a fenti címre
kérjük.

XIV. évfolyam 2. szám
(32. szám)
2006. december

ISTENNEK ADASSÉK MINDEN DICSŐSÉG!

